

KWINTESSENS (8.03) – Verdienste noch zonde

“ Ik ken geen verdienste noch zonde. ”

(vers 8.24)

Zonde is een afgeleid begrip van goed en kwaad, welke begrippen slechts geldig zijn voor een bepaalde plaats en tijd, bij conventie; er is geen objectieve maatstaf voor deze begrippen.

Zonde en verdienste ontspruiten zuiver en alleen uit een ik-gevoel; bestaat er geen objectieve maatstaf voor kwaad, dan evenmin voor verdienste. Voor beide begrippen ontbreekt elke objectiviteit, ze zijn dus zuiver subjectief of collectief subjectief.

Wil dit zeggen dat er enerzijds maar op los geleefd kan worden en het verrichten van 'goede werken' achterwege gelaten moet worden?

Er op los leven betekent schade toebrengen aan het eigen zelf, aan de andere of het andere (al wat leeft, beweegt of is). Het achterwege laten van goede werken betekent de schade die de ander of het andere ondervindt niet willen voorkomen of herstellen. Ook al vermindert noch vermeerdert het Zelf hierdoor niet, toch is het aangewezen het ene te laten en het andere te doen.

In de leringen van Ramana Maharshi onder redactie van David Godman is (in vrije weergave) de navolgende toelichting gegeven.

In de droomstaat wordt de beleefd hoe door eigen gedrag iets of iemand beschadigd wordt; je ervaart de impact en pijn van dit gedrag en al of niet de schaamte en verlangen dit teniet te doen en het goed gevoelen dat hierbij ontstaat. Wakker geworden is er het besef dat het niet echt is, slechts een droom.

In het waakbewustzijn wordt er maar op los geleefd en wordt eveneens de impact en pijn van dit gedrag ervaren bij een eventuele confrontatie. Ook dan ontstaat het verlangen dit te herstellen, ook al is deze werkelijkheid niet een bestaande werkelijkheid en ook al blijft het Zelf onveranderlijk. Deze werkelijkheid kan namelijk evenzeer een droomstaat zijn en moet als de gewone droomstaat identiek beleefd worden (zie ook Kwintessens Ribhu Gita Hoofdstuk 1 citaat Algazali).

Arnold :

“ Zonder mijn palliatief vrijwilligerswerk zouden mijn meditaties en inzichten niet die beleving, echt gevoelde beleving hebben gekregen; het heeft mijn hele houding tegenover dood en leven volledig gekeerd. Mijn echte leven is dan begonnen. ”

Suzanne :

“ Voor mij is dat precies ook zo. De Advaita is voor mij geen leer of filosofie, maar een levend woord dat spreekt zoals ik de clownerie ervaar. De clownerie zou niet die diepte van beleving hebben verworven die het nu heeft. Filosofie en clownerie zijn voor mij één.”

Uit de bijdragen van Arnold en Suzanne (respectievelijk o.a. in Syhthese - Ken je zelf en de serie De Clown) blijkt genoegzaam hetgeen zij hier getuigen.